

PROLOG

16. septembar 2016. godine

Palermo, Sicilija

Bura je te večeri zapljuskivala zidine ogromnog kamenog zamka na obodu litice iznad Tirenskog mora. Neprobajna tvrđava sicilijanskog narko bosa, nadvijala se nad morem, poput kakve opasne zveri, zaštićena beskrajnim plavim prostranstvom sa zapadne strane, ogromnim stepama sa bočne strane i brojnim obezbeđenjem sa prednje, istočne strane.

Vremenska nepogoda, kao da je opisivala situaciju koja se u vili odvijala.

Nekoliko meseci unazad, Danijel Kasada je sazvaio sve svoje podređene, koji su preživeli brojne organizovane napade, da se daju u potragu za krticom u njihovim redovima. Neko je uspeo da mu upadne u sistem i da mu polako ruši deo po deo organizacije. Neko je uspeo da otkrije velike transakcije i uđe im u trag, kao i raspored transporta vredne robe koju je razmenjivao sa ostalim dilemama ali, što je najgore od svega, neko je otkrio i onaj najunosniji posao, njegov poriv i bolesnu strast, za koju je samo par ljudi iz organizacije znalo. Međutim, to su bili ljudi od poverenja i nije mogao da sumnja u njih. A opet, ko bi mogao da ga otkrije, kada samo par njih zna? Taj posao je zaista vođen u ogromnoj tajnosti. Ipak, neko ga je odao.

Dva meseca, najbolji iz njegovog tima su tragali i sada je došao trenutak istine, za par minuta će saznati ko ga je izdao.

Pozvali su ga na sastanak i on se upravo spremao za njega. Zakopčavao je poslednju dugmad na košulji i stavljao crnu kravatu. Gledao je svoj odraz u ogledalu, posmatrao kako mu se vilica grči i steže od besa. Fokusirao se na nju, da je opusti. Nikada, niko nije smeo da ga vidi besnog, jer je znao da takve emocije mogu da se iskoriste kao slabost. Uvek se trudio da ostane hladan i da u svakoj situaciji ostane ravnodušan. To je bilo njegovo glavno oružje. Niko, nikada nije mogao da ga pročita.

Bacio je poslednji pogled na ogromne prozore okupane kišom, a u odrazu na staklu, lice mu je ponovo bilo bezizražajno. Hajde da vidimo, ko je izdajica.

U sali za sastanke bilo je desetero ljudi. Na samom dnu stola, bila je jedna prilika sa platnenim džakom, vrećom prebačenom preko glave. To je sigurno krtica, pomislio je, dok je sedao za stolom nasuprot tajanstvene osobe. Sa desne strane, sedeo je Aleks, tek od nedavno, punoletan dečak i pitao se kakve on veze ima sa čitavom situacijom. Dao je reč svom prvom čoveku, koji je sedeo sa leve strane tajanstvene osobe. On će mu u par reči ispričati sve što treba da zna.

„Šta imamo?“, upitao je Danijel, grubim i ostrim glasom, pokazujući svoj autoritet.

„Šefe“, reče ustajući sa stolice, njegova desna ruka, „stvarno mi je žao. I sam nisam verovao da se ovo dešava, ali mali Aleks ima odličan dokaz, sve će ti objasniti“, a onda je krenuo rukom da skine vreću sa glave tajanstvene osobe, ali ga Danijel zaustavi. „Mnogo mi je žao, šefe.“

Zbunjen njegovim ponašanjem i prečestim izvinjavanjem, Danijel se zapitao u čemu je problem. Ko je tajanstvena osoba?

„Želim prvo da čujem šta Aleks ima da nam kaže.“

Preplašeni klinac, nije navikao na direktan kontakt sa svojim šefom. Progutao je knedlu koja mu je stajala u

grlu, pokušao je da pročisti glas i progovori. Bojao se da bi istina, koju ima da saopšti šefu, mogla i njega samog da košta života. Šta ako mu se ne bude dopalo ono što vidi. Možda će ga ubiti? Možda će misliti da mu podvaljuje ili nešto slično. Zaista se do smrti plašio da progovori. Ali, Danijel primeti njegovo oklevanje u očima, pa mu pogledom dade znak da počne da priča.

„Identifikovao sam kretanje nepoznatih *pojava* u našoj mreži. Iako je naš sistem neprobojan za bilo koga sa strane, neko se ipak ušunjao. To je značilo da je neko od nas, morao da ima uređaj kojim bi se naš sistem *ishakovao*. Znači da niko spolja nije mogao da uđe, već je neko odavde hakovao čitav sistem. Razmišljao sam puno o tome ko bi mogao da zna za takve stvari i posumnjao sam na jednu osobu. Čekao sam zgodnu priliku i uspeo sam da pronađem uređaj u njenoj sobi. To je taj USB putem koga su ušli u naše kompjutere, mrežu, video nadzor... u svaki digitalni uređaj u kući“, klimnu glavom u smeru malenog, šarenog USB uređaja na stolu.

Danijel pogleda u pravcu u kom je klinac pokazao, ali ne učini ništa. Bilo mu je izuzetno teško da shvati o čemu taj klinac priča. Ta terminologija je bila za njega nešto poput nuklearne fizike. Nije razumeo ništa, osim dela *ishakovan* sistem i u NJENOJ SOBI. Da li je on to rekao u njenoj sobi? Alarmi u glavi su mu se upalili. *Samo da nije ona, samo da nije ona*, molio se u sebi, oklevajući da joj strgne platnenu torbu sa glave i otkrije njeno lice.

Rešio je da još malo odloži suočavanje sa krivcem, posmatrao je izraze lica ostalih ljudi u prostoriji. *Svi znaju ko je krtica*.

Pre nego što joj je strgnuo vreću sa glave, pogledao je u pravcu svoje desne ruke, u osobu od poverenja, koji je od samog početka uz njega. Već skoro trideset godina. Crn čovek sa masnim brkovima kao u Herkula Poaroa,

bio je prvi čovek posle njega u njegovoj hijerarhiji. Zvali su ga Džo.

„Jesu li indicije 100% sigurne?“

„Bojim se da jesu, šefe“, odgovori tužno Džo. Danijel pogledom upita isto i malog hakera koji samo što se nije onesvestio od straha. On pokunjeno klimnu glavom bez reči. Danijel nesvesno stegnu vilicu suzdržavajući nadolazeći bes, pa zaškrguta zubima. Ostao je par trenutaka nepomičan lutajući po folderima svojih misli, a onda napokon besno tresnu rukama o sto ispred sebe, ustade od stola i zapovedi:

„Spremite Crvenu sobu“, a zatim dugim i brzim koracima pređe prostoriju i izađe na vrata koja zalupi uz silovit tresak. Nije želeo niko da ga vidi tako slomljenog i očajnog. Sišao je do podruma u pomoćnu prostoriju pored Crvene sobe, gde se obično pripremao i oblačio, a onda gorke zaplakao.

Nije morao da joj skloni vreću sa lica. Odlično je znao ko je bila tajanstvena osoba. A sada će morati da plati za sve što je učinila.

Pola sata kasnije, u polumračnoj sobi, gde su senke lelujale obojene crvenim svetlom, odvijao se neviđeni spektakl, nikada pre viđen na dubokoj internet mreži. Live stream (direktan prenos) mučenja u kome ste sudbinu žrtve mogli da birate Vi.

Mnogi ljudi ni dan-danas ne znaju da takvo šta postoji na internetu. Mnogi mogu da pretpostave ali, stvari su mnogo crnje nego što normalan ljudski mozak može i da zamisli. Deep web, dark web, zvuči poznato?